

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/38/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114204744
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kumová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2020:3114204744.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Vierou Kumovou v právnej veci žalobkyne O.. C. S., nar.XX.XX.XXXX, štátna občianka Slovenskej republiky, trvale bytom Nám. M.R.S. XX, O., práv. zastúpená V. kancelária M.. M. G., s.r.o. so sídlom U. XXXX/X, H., L. XX XXX XXX proti žalovanej Slovenská republika zast. Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO 00 166 073 o náhradu škody takto

rozhodol:

- I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni sumu 1.233,74 Eur , do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.
- III. Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej náhradu skutočnej škody vo výške 1.237,74 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- Eur, ktorá jej bola spôsobená pri výkone verejnej moci. Uviedla, že uznesením vyšetrovateľa OÚV PZ SR Nové Mesto nad Váhom ČVS: P.-XXX/NM-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX začala byť stíhaná ako obvinená pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods.1/,ods.2/ Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu si dňa 08.11.2000 podala sťažnosť. Následne si zvolila za obhajcu advokáta JUDr. Jozefa Kováčika, prostredníctvom ktorého podanú sťažnosť bližšie odôvodnila dňa 22.11.2000. Prokurátor okresnej prokuratúry uznesením Pv 100/00-74 zo dňa XX.XX.XXXX jej sťažnosť ako nedôvodnú zamietol a dňa 11.02.2002 podal na OS Nové mesto nad Váhom obžalobu na ňu ako aj na ďalších dvoch obvinených lekárov o ktorej rozhodol OS Nové Mesto nad Váhom dňa 12.02.2002 trestným rozkazom, ktorým ju podľa §224 ods.2/ Tr. zák. uznal vinnou a uložil jej trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Proti nemu podala dňa 21.02.2002 odpor, v dôsledku ktorého bol trestný rozkaz zrušený. Po vykonaní hlavného pojednávania rozhodol Okresný súd Nové mesto nad Váhom rozsudkom sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007 tak, že ju uznal vinnou zo spáchania trestného činu podľa § 224 ods.1/, ods.2/ Tr. zák. a uložil jej rovnaký trest ako v trestnom rozkaze. Proti rozsudku podala po jeho vyhlásení odvolanie, z podnetu ktorého krajský súd V Trenčíne uznesením 2To/17/2008 zo dňa 20.05.2010 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Následne vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, ktorý ju rozsudkom sp. zn. NM 1T/33/2002 zo dňa 10.05.2012 spod obžaloby podľa § 226 písm.b/ Tr. por. oslobodil. Dovolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti tomuto rozsudku Krajský súd Trenčín uznesením sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 zamietol. Vznikol jej nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci. V trestnom konaní boli vydané celkovo 4 nezákonné rozhodnutia, a to vyššie označené uznesenie o vznesení obvinenia , uznesenie OP o zamietnutí jej

sťažnosti, trestný rozkaz OS Nové Mesto nad Váhom a naposledy rozsudok OS Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19.11.2007. Obhajcovi JUDr. Jozefovi Kováčikovi za jej obhajobu vo vyššie označenom trestnom konaní zaplatila odmenu za jeho právnu službu vo výške 1.237,74 Eur. Výšku odmeny vyčíslil v súlade v súlade s platnými vyhláškami o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb nasledovne : dňa 20.11.2000 - Prevzatie a príprava 400,-Sk, režijný paušál 100,- Sk, 22.11.2000 - Doplnenie sťažnosti obvinenej 400,- Sk, režijný paušál, 100,-Sk, 23.11.2000 - časť na výsluchu Z. 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 23.11.2000 - Účasť na výsluchu Vrábelová 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 23.11.2000 - Účasť na výsluchu N. 400,- Sk, od 13:00 do 15:00 h. 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 29.11.2000 - Účasť na výsluchu Z. (XXX-XX%) 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 26.01.2001 - Účasť na výsluchu Y. XXX,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 29.01.2001 - Účasť na výsluchu N. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 31.01.2001 - Účasť na výsluchu Y. 320,- Sk, od 13:00 do 15:00h. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 31.01.2001 - Účasť na výsluchu B. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 27.02.2001 - Účasť na oboznamovaní 320,-Sk, režijný paušál 100,- Sk, 11.12.2001 - Preštudovanie vyšetrovacieho spisu 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 21.02.2002 - Odpor proti trestnému rozkazu 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, s tým, že od 01.07.2003 platca DPH, dňa 16.09.2005 - Hlavné pojednávanie 1.001,- Sk, od 12:30 do 15.45 hod. 1.001,- Sk, režijný paušál 150,- Sk, 31.01.2006 - Hlavné pojednávanie 1.092,- Sk, od 08:00 hod. do 10:20 hod. 1.092,- Sk, od 10:30 do 13:05 hod. 1.092,- Sk, režijný paušál 164,- Sk, 19.05.2006 - Hlavné pojednávanie 1.092,- Sk, režijný paušál 164,- Sk, 26.01.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, od 11:30 - 13:30 hod. 1.188,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 23.03.2007 - Hlavné pojednávanie - 1-ina 297,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 06.09.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, od 08:30-09:45 hod. a od 10:00 - 11:20 hod. 1.188, Sk, režijný paušál 178,- Sk, 15.11.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 19.11.2007 - Hlavné pojednávanie - 1-ica 594,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 31.12.2008 - Úkony právnej služby spolu: 18.754,- Sk = 622,51 Eur, režijný paušál spolu: 2.832,- Sk = 94,00 Eur s tým, že od 01.06.2009 DPH aj z režijného paušálu, dňa 14.05.2010 - Odôvodnenie odvolania 48,09 Eur, režijný paušál 7,21 Eur, 20.05.2010 - Verejné zasadnutie o odvolaní 48,09 Eur, režijný paušál 7,21 Eur, 12.04.2011 - Hlavné pojednávanie 30,88 Eur, od 09:30 do 13:18 hod. 30,88 Eur, režijný paušál 7,41 Eur, 10.05.2011 - Hlavné pojednávanie 30,88 Eur, režijný paušál 7,41 Eur, 10.05.2002 - Verejné zasadnutie o odvolaní 31,79 Eur, režijný paušál 7,63,- Eur. Úkony právnej služby spolu : 843,12 Eur, režijný paušál spolu: 130,87 Eur, 20% DPH z úkonov od 01.07.2003 137,57 Eur, 20% DPH z režijného paušálu od 01.06.2009 7,37 Eur, náhrada cestovných výdavkov = 1/3-ina zo 185,56 Eur 61,85 Eur, náhrada za stratu času = 1/3-ina zo 170,88 Eur 56,96 Eur, 1/3-ina sa uplatňuje z dôvodu obhajoby 3 osôb SPOLU: 1.237,74 Eur. Uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- Eur. Pri určení jej výšky vychádza predovšetkým: z jej doterajšieho bezúhonného života. trestné stíhanie voči mojej osobe začalo v čase keď som mala už 57 rokov a počas celého môjho života som nemala žiadne konflikty tak v rodine, na verejnosti, ako aj v zamestnaní , bola uznávaná a vážená, 11 rokov trvajúce jej trestné stíhanie zásadným spôsobom negatívne ovplyvnilo môj život tak v jej súkromí v rodine ako aj na verejnosti a v zamestnaní. Po vznesení obvinenia v r. 2000 musela začať užívať lieky na ukludnenie, psychofarmaká, ktorých dávky sa postupne zvyšovali a aj po jej oslobodení a skončení trestného konania tieto lieky musí užívať naďalej a zrejme až do konca môjho života. Celý prípad bol medializovaný tak v tlači, ako aj v televízii, viacerí novinári z viacerých médií a televízií sa zúčastňovali hlavných pojednávaní, fotili ju ako aj ďalších spoluobvinených a fotky zverejňovali, poškodená pre nich vydala viacero vyhlásení , v ktorých poukazovala na neetické správanie sa ich gynekológov ku nej, čo znamenalo ďalší negatívny dopad na moje súkromie. V r.2004 som musela ukončiť aj svoju lekársku prax, pretože sa obávala , že ak bude odsúdená, bude musieť skončiť s lekárskou praxou a ihneď za seba nenájde náhradu a jej pacientkam tak sťažím poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Do začatia trestného stíhania do práce chodila s radosťou práca ju plne uspokojovala, to sa však zmenilo po začatí trestného stíhania, nakoľko sa už nevedela plne koncentrovať na výkon praxe a prácu som začala brať ako nevyhnutnosť. Jej trestným stíhaním trpela celá rodina, pretože aj doma bola nešťastná, depresívna, nič ju nebavilo a z ničoho sa nevedela tešiť. Je nespochybniteľné, že 11 rokov trvajúce trestné stíhanie je objektívne spôsobilé u akéhokoľvek človeka vyvolať následky, ktoré som vyššie opísala. Zadosťučinenie, dané mi oslobodzujúcim rozsudkom preto nepovažuje za dostatočné. Žalobkyňa podľa § 15 cit.zák. požiadala listom zo dňa 10.04.2013 Ministerstva spravodlivosti SR, a listami zo dňa 15.04.2013 Ministerstvo vnútra SR a Generálnu prokuratúru SR ako orgány prichádzajúce do úvahy na konanie v mene žalovaného o náhrade škody na predbežné prejednanie jej nároku na náhradu škody vo vyššie uvedenom rozsahu. Ministerstva vnútra SR jej listom zo dňa 26.04.2013 oznámilo, že nie je príslušným orgánom na prerokovanie jej žiadosti o náhradu škody. Generálna prokuratúra SR jej listom zo dňa 18.05.2013 oznámila, že orgánom príslušným na prerokovanie tejto náhrady škody je Ministerstvo spravodlivosti SR. Ministerstvo spravodlivosti SR jej listom zo dňa

089.12.2013 oznámilo, že jej žiadosť posúdilo ako nedôvodnú. Ako dôkaz označila spis OS Trenčín sp.zn. NM - 1T/33/2002, Návrhy na predbežné prejednanie náhrady škody na MV SR, GP SR a MS SR a odpovede na tieto návrhy, FA č. 0703010 a č. 2013010, Fotokópia technického preukazu, Špecifikácie cestovných výdavkov, Osvedčenie o registrácii pre DPH.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 15.12.2016 žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že pri posudzovaní nárokov na náhradu škody uplatnených žalobcom touto žalobou je potrebné vychádzať z právnej úpravy, ktorá sa na tento prípad vzťahuje. V zmysle ustanovenia § 27 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z. z."), zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z. z. alebo nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. sa riadi dovtedajšími predpismi t. j. zákonom č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len "zákon č. 58/1969 Zb."). Zákon č. 514/2003 Z. z. nadobudol účinnosť dňom 01.07.2004. Žalobca v podanej žalobe chronologicky opisuje priebeh trestného stíhania, pričom okrem iného poukazuje na ustanovenia § 17 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Z textu žaloby je možné dospieť k záveru, že jediným spôsobilým titulom pre uplatnenie nároku na náhradu škody zo strany žalobkyne je uznesenie o vznesení obvinenia OÚV PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 27.10.2000 pod ČVS: P.-XXX/NM-XXXX (bližšie sa tejto otázke žalovaná venuje v bode IV tohto vyjadrenia). Z vyššie uvedeného je zrejmé, že na nároky uplatnené žalobcom sa bude vzťahovať právny režim zákona č. XX/XXXX Zb. Voči žalobkyni bolo vznesené obvinenie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon uznesením OÚV PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 27.10.2000 pod ČVS: P.-XXX/NM-XXXX. A. na to, že počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, v ktorej musia byť uplatnené nároky na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, sa odvíja od okamihu, kedy bolo poškodenému doručené (oznámené) toto rozhodnutie. V tomto prípade je zo skutkového stavu trestného konania žalobkyne sp.zn. NM-XT/XX/XXXX zrejmé, že najneskôr do 08.11.2000 bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené žalobkyni, nakoľko dňa 08.11.2000 podala žalobkyňa sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia doručené žalobkyni, nakoľko dňa 08.11.2000 podala žalobkyňa sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia P. PZ V D. O. nad S. zo dňa XX.XX.XXXX pod T.: P.-XXX/NM-XXXX. "A. začiatok plynutia tejto lehoty nie je významné, kedy sa poškodený o nezákonnosti rozhodnutia dozvedel, prípadne či bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala; rozhodujúca z tohto hľadiska je iba skutočnosť, kedy - nezávisle na úrovni vedomia (znalosti) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu - došlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo príčinou vzniku škody" (porov. rozsudok NS ČR z XX.XX.XXXX, sp. zn. XXCdo XXXX/XXXX). Desaťročná (objektívna) premlčacia lehota, tak uplynula najneskôr dňa 08.11.2010, pričom žalobkyňa si uplatnila svoj nárok žiadosťou o predbežné prerokovanie v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. (hoci správne podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). na Ministerstve spravodlivosti SR až dňa 12.04.2013, t.j. viac ako 2 roky po uplynutí premlčacej lehoty a z tohto dôvodu premlčacia lehota nemohla spočívať podľa § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. Posledným dňom premlčacej doby bol preto najneskôr 08.11.2010. K podaniu žaloby zo strany žalobkyne došlo až dňa 03.03.2014, žalobkyňa ju podala po uplynutí premlčacej doby. Žalovaná v súlade s ustanovením § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. vznáša námietku premlčania žalobkyňou uplatneného práva na náhradu škody a to z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej doby a z tohto dôvodu žiada súd, aby žalobu zamietol. Žalovaná sa z opatrnosti, napriek vyššie vznesenej námietke premlčania, vyjadruje k podanej žalobe a uplatneným nárokom nasledovne: "Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie." (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08). Právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Zodpovednosť štátu za škodu, upravená v zákone č. 58/1969 Zb., je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú: existencia škody, nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu štátu resp. nesprávnym úradným postupom. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom konaní bezpečne preukázaná a nestačí len pravdepodobnostný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na poškodenom. Z obsahu žaloby výslovne vyplýva, že

žalobca uplatnený nárok na náhradu škody odvodzuje od viacerých nezákonných rozhodnutí, pričom však presne nešpecifikuje, od ktorého konkrétneho nezákonného rozhodnutia odvíja uplatnený nárok na náhradu majetkovej škody i nemajetkovej ujmy, čím je podľa názoru žalovanej podaný žalobný návrh nepreskúmateľný a zmätočný. Žalobkyňa označila za nezákonné rozhodnutia: 1. uznesenie o vznesení obvinenia OÚV PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 27.10.2000 pP.ozhodnutie Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv 100/00 zo dňa 21.12.2000, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia OÚV PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa XX.XX.XXXX pod T.: P-XXX/NM-XXXX, 3. trestný rozkaz vydaný Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. NM-XT/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, 4. rozsudok P. súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. NM-1T/33/2002 zo dňa 19.11.2007. K 1. Žalovaná uviedla, že v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. dospela rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky k záveru, že v prípade zastavenia trestného stíhania/oslobodenia spod obžaloby je spôsobilým titulom podľa § 3 a § 4 zákona č. 58/1969 Zb. výlučne uznesenie o vznesení obvinenia (za predpokladu, že ide o právoplatné nezákonné, t. j. contra legem rozhodnutie, ktoré zrušil príslušný orgán pre nezákonnosť a poškodený využil možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok). Podľa názoru žalovanej však nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo v právoplatný odsudzujúci rozsudok, pokladať za nezákonné rozhodnutie. To, či v okamihu vznesenia obvinenia boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia, nie je možné posudzovať len s ohľadom na výsledok konania. Uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobkyni nie je nezákonným rozhodnutím, ak bolo vydané v súlade s Trestným poriadkom. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní aplikujú ustanovenia Trestného poriadku a postupujú počas trestného stíhania v súlade so zákonom, nejde o neoprávnený zásah do práv obvineného. Pri objasňovaní trestných činov prevláda nad individuálnymi záujmami fyzickej osoby vyšší záujem na tom, aby bol trestný čin riadne zistený a jeho páchatel' (pôvodca) podľa zákona spravodlivo potrestaný. V žiadnom prípade nie je možné simplifikovať proces posúdenia predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. prezumovaním záveru, že skutočnosť, že proti jedincovi bolo vedené trestné stíhanie, ktoré neskončilo jeho právoplatným odsúdením, automaticky znamená odôvodnenosť jeho nároku na náhradu škody. Meritórne rozhodnutie trestného súdu v prospech obvineného bez ďalšieho ešte neznamená nezákonnosť vedeného trestného stíhania a nie je dôkazom toho, že trestné konanie nemalo byť vôbec začaté. Zatiaľ čo pre vznesenie obvinenia stačí len dôvodné podozrenie, že bol spáchaný trestný čin a kto je jeho páchatel'om, istota bez všetkých pochybností je podmienkou až pre vynesenie rozsudku. V konkrétnom konaní o náhradu škody by muselo byť preukázané, že pre rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní v dobe, kedy boli vydané, neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva "ďalej je potrebné poznamenať, že skutočnosť, že bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby, sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné. Dôkazné požiadavky, ktoré je potrebné splniť, aby mohla byť osoba uznaná vinnou (bežne označované ako dôkaz nad rozumnú pochybnosť), sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (v tomto prípade sú bežne označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré v súdnom konaní nevyústia v odsúdenie nad rozumnú pochybnosť." (rozsudok ESLP Lavrechov vs. Česká republika zo dňa 20.06.2013, sťažnosť č. 57404/08). Žalovaná tiež dáva do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co 251/2010-103 z 22.05.2012, v ktorom súd dospel k záveru, že "v konaní nebolo preukázané porušenie základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Tr. poriadku vyšetrovateľom alebo policajným orgánom a dospel k záveru, že išlo o štandardný postup policajného orgánu a orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia neboli v prípravnom konaní zrušené ako nezákonné a i keď v danom prípade bola trestná vec navrhovateľky postúpená súdom z dôvodu, že súd sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou skutku prokurátorom v obžalobe postúpená Obvodnému úradu, Odboru všeobecnej a vnútornej správy B. na prejednanie a rozhodnutie o priestupku a následne bolo konanie o priestupku zastavené, pričom tento postup v zmysle ustálenej judikatúry má v zásade rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nemožno pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktoré nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, vychádzať len z týchto uvedených dôsledkov zastavenia konania o priestupku bez prihliadnutia aj na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci.... nezákonnosť predmetného uznesenia o vznesení obvinenia navrhovateľky nemožno vyvodit' len zo skutočností, že následne bola trestná vec postúpená na prejednanie a rozhodnutie o priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, pričom je potrebné vychádzať z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené

okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou a zo skutočností, že preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom." Relevancia uvedeného rozhodnutia je daná aj v spojení s uznesením Ústavného súdu SR I. ÚS 548/2012-13 zo dňa 07.11.2012, ktorým Ústavný súd SR odmietol ústavnú sťažnosť smerujúcu voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co 251/2010-103, pričom ako vyplýva z textu uznesenia "Ústavný súd preto hodnotí právny názor krajského súdu k tejto otázke ako plne akceptovateľný a právne korektný." Žalovaná taktiež poukazuje na nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 165/2002, podľa ktorého "ústavní soud zdůrazňuje, že jeho rozhodnutí v této věci nelze v žádném případě interpretovat tak, že by každé vznesení obvinění, které nevyústilo v pravomocný odsuzující rozsudek, bylo možno paušálně považovat za nezákonné." Voči žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon. Žalovaná má za to, že v tomto prípade bolo vzhľadom na závažnosť šetreného skutku a existenciu závažných skutočností nasvedčujúcich záveru, že bol spáchaný práve žalobcom, dôvodné vzniesť voči žalobcovi obvinenie, vykonať všetky úkony za účelom dôsledného zistenia skutkového stavu, riadne zaobstarať a vyhodnotiť dôkazy, posúdiť skutok a vyvodiť závery. Žalovaná má za to, že v tomto prípade nie je možné uznesenie o vznesení obvinenia pokladať za nezákonné rozhodnutie. Pokiaľ ide o ostatné žalobkyňou označené nezákonné rozhodnutia (pod 2.,3.,4.) v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., je jednou z primárnych podmienok pre vznik nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia skutočnosť, aby napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a zároveň bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Je nespochybniteľné, že v prípade žalobkyne nie je naplnená vyššie špecifikovaná podmienka, t.j. *conditio sine qua son*, ako jedna z trojice kumulatívnych podmienok stanovených pre vznik nároku na náhradu škody, nakoľko žalobkyňou namietané rozhodnutia nikdy nenadobudli právoplatnosť. Pre úplnosť žalovaná uvádza, že rozhodnutie Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. Pv XXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia vôbec nenapĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia, nakoľko nemá povahu rozhodnutia v zmysle § 3 a § 4 zákona č. XX/XXXX Zb. V prípade žalobkyne je ďalej nepochybné, že žalobkyňa podala dňa 21.02.2002 odpor proti trestnému rozkazu Okresného súdu Nové O. nad Váhom, sp. zn. NM-XT/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX a proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. NM-XT/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX podala žalobkyňa odvolanie ihneď po jeho vyhlásení, preto obe prvostupňové rozhodnutia nikdy nenadobudli právoplatnosť. V tejto súvislosti žalovaná poukázala aj na judikát NS ČR zo dňa 02.02.2006, sp. zn. 25Cdo 2162/05 "podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je, že toto právoplatné rozhodnutie bolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhodoval o žalobe o náhradu škodu proti štátu, nie je oprávnený posudzovať tvrdený nesúlad nezrušeného rozhodnutia so zákonom." Nakoľko rozhodnutia, ktorých nezákonnosť žalobkyňa namieta nenadobudli právoplatnosť, nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu, že ide o nezákonné rozhodnutia v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. Rešpektujúc vyššie uvedené, má žalovaná za to, že žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala v predmetnej veci splnenie podmienok pre vznik práva na náhradu škody z titulu namietaných nezákonných rozhodnutí. V zmysle zákona č. 58/1969 Zb. je povinnosťou žalobkyne preukázať existenciu škody vznikutej v príčinnej súvislosti s namietanými rozhodnutiami orgánu verejnej moci. Pri skúmaní existencie škody v časti náhrady trov obhajoby je potrebné posúdiť žalobcom vynaložené finančné prostriedky tak z hľadiska nutnosti ako aj účelnosti. Navyše samotná skutočnosť, že žalobca vynaložil v predmetnom trestnom konaní finančné prostriedky na svoju obhajobu, neznamená, že ich náhradu si môže automaticky dôvodne uplatňovať ako škodu. Podľa ustanovenia § 553 ods. 1 Tr. poriadku, trovy nevyhnutné na vykonanie trestného konania vrátane trov vykonávacieho konania znáša štát; neznáša však vlastné trovy obvineného, zúčastnenej osoby a poškodeného ani výdavky spojené so zvolením obhajcu a splnomocnenca. Štát však znáša trovy na povinnú obhajobu, ktoré vznikli obvinenému v dôsledku dovolania podaného ministrom spravodlivosti alebo generálnym prokurátorom. Citované ustanovenie je nevyhnutné interpretovať v tom smere, že úmyslom zákonodarcu jednoznačne nebolo a ani nie je zaväzovať štát na náhradu trov obvineného (obžalovaného) vzniknutých v trestnom konaní. Pokiaľ by, ale aj boli splnené zvyšné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., tak v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s namietanými rozhodnutiami by mohla vzniknúť výlučne majetková škoda spočívajúca v trovách povinnej obhajoby, a to iba v rozsahu trov za riadne preukázané a účelne realizované úkony právnej služby. Nie je možné (a podľa žalovanej ani akceptovateľné) osvojiť si záver, že štát by mal zodpovedať za akékoľvek vynaložené trovy obhajoby, obzvlášť ak vznikli (aspoň v časti) ako dôsledok slobodného rozhodnutia zvoliť si právneho zástupcu a takýmto spôsobom disponovať so svojím majetkom t. j. nad rámec povinnej obhajoby. Voľbu obhajcu

v prípade nepovinnnej obhajoby je preto možné vnímať len ako určitú formu rozšírenej ochrany práv obvinenej osoby, pričom je len realizáciou práva a nie nevyhnutným následkom samotného vznesenia obvinenia. Argumentácia žalovanej zároveň reflektuje zásadu alteri stipularis nemo potest (nikto nemôže založiť povinnosť druhého jednostranne), inak povedané štát nemôže zodpovedať za škodu, ktorá žalobkyňi vznikla ako dôsledok jeho slobodného rozhodnutia zvoliť si právneho zástupcu (t. j. nie ako bezprostredný dôsledok trestného stíhania žalobkyne). Žalobkyňa na preukázanie uplatneného nároku v tejto časti predložila ako dôkaz výlučne fotokópiu faktúry č. 07022010 zo dňa 16.09.2010, fotokópiu faktúry č. 2013010 zo dňa 15.01.2013, ďalej fotokópiu vyúčtovania náhrady cestovných výdavkov ako aj straty času a priamo v žalobe uviedla vyúčtovanie trov obhajoby. Z predložených listinných dôkazov však nie je zrejmé, ktorého trestného konania sa týkajú. V predmetnom vyúčtovaní je výslovne uvedené, že právny zástupca žalobkyne je od 01.07.2003 platca dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), avšak túto skutočnosť žalobkyňa opomenula preukázať relevantnými dôkazmi, hoci z úkonov od 01.07.2003 si žalobkyňa uplatňuje náhradu trov obhajoby za právne úkony navýšené od DPH vo výške 20 %. Poukazuje taktiež na nesprávny výpočet 20 % DPH vo výške 137,57 Eur, hoci podľa žalovanej by mala byť suma 20 % DPH vo výške 133,57 Eur (základ sumy pre výpočet DPH by mala byť suma 667,86 Eur ako rozdiel medzi celkovou sumou za všetky úkony právnej služby 843,12 Eur a sumy 175,26 Eur ako sumy vyúčtovanej za úkony právnej služby realizované právnym zástupcom žalobkyne do 01.07.2003). Naďalej tu zostáva povinnosť žalobkyne preukázať, ako uznesenie o vznesení obvinenia podmienilo úkony obhajoby a relevantným spôsobom určiť rozsah tých úkonov, ktoré boli vyvolané výlučne uznesením o vznesení obvinenia. V prípade, ak žalobkyňa riadnymi dôkaznými prostriedkami preukáže reálnu úhradu trov obhajoby, bude v ďalšom postupe nutné preukázať, že jednotlivé úkony právnej služby zahrnuté do vyúčtovania vznikli výlučne v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia. Pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať z právnej úpravy, ktorá sa na tento prípad vzťahuje. Zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z. sa riadi dovtedajšími predpismi t.j. zákonom č. 58/1969 Zb. tento zákon nepozná inštitút nemajetkovej ujmy, nakoľko tento bol do právneho systému včlenený až zákonom č. 514/2003 Z.z. Otázka, či má poškodená v prípade zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, bola aj v rozhodovacej praxi súdov vyriešená so záverom, že tento zákon nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy sa nepriznával, bol založený až zákonom č. 514/2003 Z.z. (viď napríklad rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 19.01.2002). Žalovaná musí konštatovať, že v rámci tohto konania nie je možné uvažovať o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 58/1969 Zb. pretože tento takýto inštitút nepozná. Je nespochybniteľné, že Ústava Slovenskej republiky (ďalej len "Ústava SR") v čl. 46 ods. 3 priznáva právo domáhať sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti je však zároveň potrebné vnímať i ustanovenie čl. 51 Ústavy SR, v zmysle ktorého domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy je možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Samotný Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát skonštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (viď napríklad uznesenie zo dňa 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 467/08). Zákonom vykonávajúcim čl. 46 ods. 3 je v danom prípade zákon č. 58/1969 Zb. Keďže predmetný zákon ustanovenia o škode, jej formách a spôsobe náhrady neobsahuje, subsidiárne sa v tomto prípade (s výslovným odkazom uvedeným v § 20 zákona č. 58/1969 Zb.) pre výklad pojmu škoda uplatňujú ustanovenia občianskeho zákonníka o škode a spôsobe jej náhrady (§ 442 a nasl.), v zmysle ktorých sa uhrádza skutočná škoda, ušlý zisk, a vo výnimočných, zákonom určených prípadoch (medzi ktoré však vec žalobcu nepatrí), i náhrada nemajetkovej ujmy. Na tomto fakte nič nemení ani skutočnosť, že zákon č. 514/2003 Z. z. (nahrádzajúci od 01.07.2004 zákon č. 58/1969 Zb.) už ustanovenia o spôsobe a rozsahu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci upravuje osobitne, a to vrátane možnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy. V § 27 ods. 2 prechodných a záverečných ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. je výslovne uvedené, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Zmena právnej úpravy znamenajúca rozšírenie práv nemôže zakladať účinky tohto rozšírenia spätne i na právne skutočnosti a vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tejto zmeny. Nie je v tomto prípade možné hovoriť ani o možnosti pripustenia tzv. nepravnej retroaktivity zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko táto je výslovne

vylúčená práve prechodnými a záverečnými ustanoveniami uvedeného zákona. Odôvodnenosť záverov žalovanej o nemožnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním v režime zákona č. 58/1969 Zb. konštatoval vo svojej rozhodovacej činnosti aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, v zmysle ktorej: "K týmto záverom dovolací súd dodáva, že je potrebné, aby si súd nižšieho stupňa ujasnil, že čl. 5 ods. 5 Dohovoru umožňuje odškodnenie obetí zatknutia alebo zadržania v rozpore so svojimi skoršími ustanoveniami (len) za nezákonné zatknutie alebo zadržanie (väzbu), a nie za ich celé trestné stíhanie; zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby je podľa predpokladov odškodnenia ustanovených podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. (len) podmienkou vzniku nároku na odškodnenie. Vzhľadom na uvedené, pri určení rozsahu odškodnenia podľa predpisov použitých súdmi je možné prihliadnuť len na okolnosti prípadu v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, nie aj v súvislosti s celým trestným stíhaním (zastavenie ktorého alebo oslobodenie spod obžaloby je len podmienkou vzniku práva na odškodnenie)." (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2012, sp. zn. 6Cdo 37/2012). V konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. dospela rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky, s poukazom na čl. 154c Ústavy SR, k záveru, že v prípadoch, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb., je možné aplikovať čl. 5 ods. 5 Dohovoru a priznať náhradu nemajetkovej ujmy aj v prípadoch pozbavenia osobnej slobody, v ktorých síce nebol splnený predpoklad rozporu obmedzenia osobnej slobody s podmienkami ustanovenými v čl. 5 ods. 1-4 Dohovoru, avšak nárok na náhradu škody vznikol podľa vnútroštátneho práva, ktoré, čo do základu nároku, poskytuje v prípadoch obmedzenia/pozbavenia osobnej slobody širšiu právnu ochranu ako samotný Dohovor (nárok na odškodnenie vzniká aj pri zákonnej väzbe vykonanej v trestnom konaní, ktoré skončilo zastavením/oslobodením spod obžaloby). Žalovaná zároveň nespochybuje, že súdy pri svojej rozhodovacej činnosti nie sú viazané rozhodnutiami iných súdov vydaných v iných konaniach, a každú vec musia posudzovať výlučne v zmysle záväzných platných právnych predpisov vzťahujúcich sa k prejednávanej veci. V záujme právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí však zároveň je, aby v skutkovo a právne rovnakých veciach súdy vydávali rozhodnutia, ktoré si svojimi závermi nebudú odporovať. Žalovaná v tejto súvislosti poukazuje i na judikatúru Ústavného súdu SR týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Podľa Ústavného súdu SR je diskriminačný taký postup, ktorý "rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť" (napr. nálezy II. ÚS 159/07, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 88/07). Ústavný súd SR napr. v náleze IV. ÚS 14/07 výslovne uvádza: "K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty, ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04)." V prípadoch vydania uznesenia o vznesení obvinenia a následného vedenia trestného stíhania, ktoré skončí zastavením/oslobodením spod obžaloby, však nedochádza k porušeniu čl. 5 Dohovoru, ako ani k vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. (judikatúra slovenských súdov dospela k záveru, že uznesenie o vznesení obvinenia sa posudzuje ako nezákonné rozhodnutie podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za použitia čl. 5 ods. X Dohovoru je teda možné priznať len za splnenia podmienok obsiahnutých v zákone č. 58/1969 Zb. vzťahujúcich sa k rozhodnutiu o väzbe/treste podľa druhej hlavy zákona (§ 5 - 8), a takejto náhrady sa nie je možné dovolávať v súvislosti so vznesením obvinenia, resp. s následným vedením trestného stíhania, prípadne iným rozhodnutím, ktoré by bolo posúdené ako nezákonné podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. je nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásahov podľa § 1 ods. 1 resp. § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a vzniku škody, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Žalobca sa však tejto podmienke priznania nároku v žalobnom návrhu nevenuje a preto žalovaná nemá priamu príčinnú súvislosť medzi namietanými nezákonnými rozhodnutiami a škodou za preukázanú.

Uplatneniu základného práva účastníka na súdnu ochranu zodpovedá jeho povinnosť splniť podmienky zákonom ustanoveného postupu uplatnenia nároku na všeobecnom súde. Okrem povinnosti tvrdenia má žalobkyňa aj dôkaznú povinnosť, ktorej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu. Podmienky vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je daná táto zodpovednosť. S ohľadom na uvedené je žalovaná toho názoru, že v danej veci nie sú naplnené zákonom požadované podmienky pre zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb.

3. Žalobkyňa na vyjadrenie žalovanej uviedla, že pokiaľ žalovaná namieta uplynutie objektívnej premlčacej doby s poukazom na rozsudok NS ČR zo dňa 11.03.2010 sp.zn. 30 Cdo/3266/2008 toto rozhodnutie je už neaktuálne nakoľko Veľký senát ČR vydal dňa 12.04.2017 záväzný výklad ustanovenia o začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby podľa zákona č.58/1969 Zb. a to konkrétne, že okolnosť rozhodná pre počiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty zahrňuje nie len doručenie (oznámenie) nezákonného rozhodnutia ale aj vznik škody samej. Z rozhodnutia vyplýva, že o skutočnej výške škody tak materiálnej ako aj nemajetkovej ujmy sa nemohla dozvedieť skôr ako nadobudnutím právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku a to z dôvodu, že od doručenia uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia jej osobe dňa 08.11.2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09.01.2001 a to dorúčením uznesenia OP Nové Mesto nad Váhom o zamietnutí jej sťažnosti do 10.05.2012, kedy KS Trenčín zamietol odvolanie OP proti oslobodzujúcemu rozsudku OS Trenčín, naďalej prebiehalo trestné konanie proti jej osobe, boli vykonávané až do konca TK jej obhajcom úkony právnej služby teda narastala jednak výška materiálnej škody na odmene obhajcu a jednak narastala aj výška nemajetkovej ujmy, ktorej výšku odôvodňuje aj dĺžkou trvania jej trestného stíhania, t.j., dĺžkou neoprávneného zásahu do jej ústavných práv, ktorú dĺžku ona ako aj jej rodina prežívala veľmi intenzívne ako traumou.

4. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, oboznámil sa so žalobou, písomnými podaniami strán sporu spolu s prílohami, spisovým materiálom Okresného súdu Trenčín sp.zn.: NO. návrhmi na predbežné prejednanie náhrady škody vrátane odpovedí, PPD vrátane dokladu o pohybe na účte, fotokópiou článku MY Trenčianske noviny, faktúrou č. 0XXXXXXXXXXXXX, špecifikácia cestovných výdavkov, osvedčením o registrácii pre DPH, fotokópiou technického preukazu, a zistil tento skutkový stav veci:

5. Z výsluchu žalobkyne bolo zistené, že nakoľko nikdy predtým v styku so súdom nebola, keď došlo k vzneseniu obvinenia bola z toho veľmi vynervovaná, i keď verila, že čoskoro sa preukáže jej nevina. Súdne konanie sa však ťahalo veľmi dlho a začala mať z toho depresie, najmä z každého pojednávania, ktoré sa vo veci uskutočnilo. Nemohla jesť, spať. Vystresovaná bola aj v práci, nakoľko sa obávala, že jej práca môže byť znova spochybnená. Psychické problémy sa najskôr snažila riešiť sama, brala lieky na spanie, ale keď pretrvávali, konanie sa nekončilo, navštívila psychiatricku, ktorá jej predpísala lieky, ktoré riadne užívala. Po určitom čase, z dôvodu, že sú návykové jej ich vysadila, zostali jej len slabšie lieky na spanie. Postupom času, keď jej začali odchádzať pacientky a dochádzalo tak k ujme na jej mene, sa rozhodla že ukončí činnosť lekárskej. Keďže súd nekončil, znova začala navštevovať psychiatricku, ktorá jej nasadila lieky, ktoré už potom užívala dlhodobo. Mala asi 2500 pacientiek z Myjavy a okolia. Po začatí trestného stíhania sa v okruhu lekárov, známych, kolegov a celkovo verejnosti žalobkyňa cítila veľmi neisto, nakoľko mala stále obavy, že ju môžu odsúdiť, ale vinná sa vinná necítila. Kolegovia a známy sa snažili k nej chovať normálne, ale cítila z ich strany odstup. Trestné stíhanie malo dopad i na rodinný dopad žalobkyne, resp. spoločenský život, doma bola nervóznejšia, do spoločnosti nechodila, nakoľko sa cítila nepríjemne. Po oslobodení sa cítila lepšie, ale lieky berie doteraz. Uvedený stav určite súvisí s tou dobou, kedy bola trestne stíhaná. Situácia sa zmenila i doma, upokojila sa, nebola taká nepríjemná, ako predtým, pokiaľ ide o spoločenský život, do spoločnosti moc nechodí, ale už nejaké akcie navštívila.

6. Z vyjadrenia žalobkyne prostredníctvom právneho zástupcu vyplynulo, že pokiaľ ide o námietku uplynutia objektívnej premlčacej lehoty vo vzťahu k uplatnenému nároku poukazuje v celom rozsahu na rozhodnutie Veľkého senátu NS ČR zo dňa 12.04.2017, sp.zn. 31Cdo/4835/2014, ktorým tento senát vyložil ustanovenia plynutia objektívnej lehoty tak, že predchádzajúce rozhodnutie NS SR ČR, z ktorého vychádza žalovaná strana vo svojom vyjadrení, bolo zmenené tak, že okolnosťou rozhodnou pre počiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty zahrňuje nielen doručenie resp. v tomto prípade doručenie zákonného rozhodnutia, ale aj vznik škody samej. Skutočná škoda je škodou, ktorá vzniká momentom keď dôjde k úbytku alebo zmenšeniu majetku osoby t.j. žalobkyne, a z predložených

príjmových dokladov vyplýva, že k tomuto úbytku došlo v rokoch 2010 a 2014, teda v objektívnej premlčacej lehote, čiže žaloba bola podaná v r. 2014 pričom trestné stíhanie žalobkyne trvalo od r. 2001 do roku 2012. Jednalo sa o obhajobu, kde sa priebežne už od r. 2012 vykonávali úkony právnej služby advokátom, ako obhajcom, ktoré boli spoplatňované teda konečná výška škody mohla byť známa až právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku čo bolo 10.05.2012. Takže nebolo možné v objektívnej lehote vznesenia obvinenia vyčíslíť celkovú skutočnú škodu ani výšku nemajetkovej ujmy, keďže túto žalobkyňa odvodzuje predovšetkým z dĺžky trvania trestného stíhania voči nej. Pokiaľ ide o vyriešenie otázky, či podľa zák. 58/1969 Zb. je možné odškodňovať aj nemajetkovú ujmu, keďže tento zákon takéto použitie neupravuje poukázal na Nález Ústavného súdu SR, sp.zn. IIIÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017, kde Ústavný súd v bode 26. odôvodnenia konštatuje, že "priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo, inak než odsúdením, je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté ešte za účinnosti zák.č. 58/1969 Zb. Pokiaľ ide o namietanú existenciu príčinnej súvislosti resp. základu som názoru, že v právnom štáte a ústavne konformným spôsobom je potrebné vykladať ustanovenia citovaného zák.č. 58/1969 Zb., tak, že vydaním nezákonného rozhodnutia t.j. uznesenia o vznesení obvinenia je ústavným právom obvineného nechať sa obhajovať v trestnom konaní obhajcom, advokátom, a s príhľadnutím na skutočnosť, že poskytovanie takejto právnej služby je odplatné zo zákona o advokácii, náklady, ktoré obvinená vynaložila na svoju obhajobu tým, že zaplatila obhajcovi odmenu za jeho právnu službu, sú účelne vynaloženými nákladmi. V inom prípade by došlo k porušeniu ústavného práva na obhajobu. Pokiaľ ide o prípadnú námietku, že uznesenie o vznesení obvinenia v čase svojho vydania bolo dôvodné, poukazujem na dnes už si myslím, že ustálenú súdnu prax, že takéto argumentácia neobstojí a konštatuje to okrem iného aj nález Ústavného súdu SR, sp.zn. IÚS 540/2016 , v ktorom v bode 26 . odôvodnenia Ústavný súd konštatuje, že ak dôjde po vznesení obvinenia k zastaveniu trestného stíhania resp. k oslobodeniu spod obžaloby pre trestný čin, pre ktoré bolo vznesené obvinenie, znamená to, nejde o trestný čin a podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšlo tak najavo nezákonnom rozhodnutia o začatí trestného stíhania. V bode 27. tohto odôvodnenia konštatuje výslovne, že aj oslobodzujúci rozsudok má takéto následky. Pokiaľ ide o výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- Eur poukázal jednak na okolnosti na strane žalovanej, ktoré sú dosť podrobne uvedené v bode II. žaloby. Doložil z roku 2000 medializáciu stíhania tak žalobkyne ako aj ďalších dvoch gynekológov, kde bola zverejnená fotografia tak žalobkyne dokonca aj s jej nezameniteľným označením Henrieta V. vo verejne dostupnom periodiku, v "MY Trenčianske Noviny", ako príklad masívneho zásahu do osobnostných práv žalobkyne v súvislosti so začatím vedenia trestného stíhania a takýchto zásahov bolo viac. Ústavný súd sa v tejto veci zaoberal aj adekvátnosťou uplatnenia náhrad nemajetkovej ujmy v súvislosti s trestným stíhaním a dĺžka jeho trvania a v bode 39. Odôvodnenia uvádza, že "vychádzajúc aj zo stanovísk NS ČR, kde je uvedená široká komparácia rozhodovacej praxe ESĽP a súdov iných európskych štátov. Odškodnenie za trvania trestného stíhania za jeden mesiac jeho trvania vo výške 620,- Eur nie je neadekvátne. Uplatnenie nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- Eur v zmysle rozhodovacej praxe súdov v európskej únii a európskeho súdu pre ľudské práva nie je neadekvátne a neprimerané.

7. Z vyjadrenia žalovanej na pojednávaní vyplynulo, že zotráva na argumentácii v písomnom vyjadrení k žalobe. V súvislosti s uplatneniu nemajetkovou ujmu má za to, že túto nie je možné v režime zákona č. 58/1969 Zb. priznať, nakoľko nemajetkovú ujmu možno priznať iba v prípade, ako došlo k pozbaveniu osobnej slobody poškodenej, čo v prípade žalobkyne absentuje. Judikatúra či už NS SR alebo ÚS SR, je v tejto otázke jednotná, pričom žalobkyňou prezentovaný nález nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec, aj v obdobných veciach, ktoré boli rozhodované po vydaní uvedeného rozhodnutia ÚS, súdy dospeli k totožnému záveru napr. rozhodnutie KS Bratislava zo dňa 16.05.2018, sp.zn. 7Co/663/2015, konkr. na bod. 34 a 31 tohto rozsudku, ktorý riešil práve situáciu možnosti priznania nároku nemajetkovej ujmy, kde teda došiel k záveru, že náhradu nemajetkovej ujmy z titulu vznesenia obvinenia v režime zákona č. 58/1969 Zb. nemožno priznať. Nemajetkovú ujmu pritom treba nielen tvrdiť, ale aj preukázať, pričom samotná žalobkyňa hoci ona iniciovala toto konanie nenavrholo žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V súvislosti s medializáciou prípadu žalobkyne je zrejmé, že žalovaný nenesie a ani nemôže niesť zodpovednosť za súkromne médium, ktoré zverejňovalo informácie o prebiehajúcom trestnom konaní, t.j. nenesie zodpovednosť za spôsob, obsah ani za formu.

8. Uznesením vyšetrovateľa OÚV PZ SR Nové Mesto nad Váhom T.: P-XXX/NM-XXXX zo dňa 27.10.2000 začala byť žalobkyňa stíhaná ako obvinená pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa §

224 ods.1/,ods.2/ Trestného zákona. Uznesenie bolo žalobkyni doručené dňa 06.11.2000, jej právnomu zástupcovi dňa 07.11.2000. Proti tomuto uzneseniu si podala sťažnosť, ktorú jej prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom sp. zn. Pv XXX/XX zo dňa 21.12.2000 zamietol.

9. Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom dňa 11.02.2002 podal na žalobkyňu na Okresný súd Nové mesto nad Váhom obžalobu. O podanej obžalobe rozhodol súd dňa 12.02.2002 trestným rozkazom, ktorým ju podľa §224 ods.2/ Tr. zák. uznal vinnou a uložil jej trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 rok. Proti tomuto trestnému rozkazu si podala dňa 28.02.2002 odpor, v dôsledku ktorého bol trestný rozkaz zrušený.

10. Po vykonaní hlavného pojednávania rozhodol Okresný súd Nové mesto nad Váhom rozsudkom sp. zn. NM-XT/XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX tak, že žalobkyňu uznal vinnou zo spáchania trestného činu podľa § 224 ods.1/, ods.2/ Tr. zák. a uložil jej trest odňatia slobody rovnako ako v trestnom rozkaze a navyše trest zákazu činnosti vykonávať lekársku prax v trvaní 1 rok. Proti tomuto rozsudku žalobkyňa podala ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, z podnetu ktorého Krajský súd v Trenčíne uznesením 2To/17/2008 zo dňa 20.05.2010 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

11. Následne vo veci rozhodoval Okresný súd Trenčín, ktorý žalobkyňu rozsudkom sp. zn. D. zo dňa 10.05.2011 spod obžaloby podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodil z dôvodu, že absentuje dôležitý a neopomenuteľný formálny znak skutkovej podstaty žalovaného trestného činu - jeho objektívna stránka, pričom tento je nevyhnutný pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči obžalovaným. Na odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry proti tomuto rozsudku Krajský súd Trenčín uznesením sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 zamietol odvolanie na verejnom zasadnutí, na ktorom bola osobne prítomná žalobkyňa ako aj jej právny zástupca. Oslobodzujúci rozsudok okresného súdu v spojitosti s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10.05.2012.

12. Uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/87/2011 zo dňa 10.05.2012 bolo doručené žalobkyni dňa 20.09.2012 a právnomu zástupcovi žalobkyne dňa 10.09.2012.

13. Žalobkyňa zaslala žalovanému návrh na predbežné prejednanie náhrady škody zo dňa 10.04.2013, v ktorom požadovala úhradu skutočnej škody podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 1.237,74 Eur titulom zaplataenia odmeny za právnu službu advokáta za jeho obhajobu v trestnom konaní a 75.000,- Eur za nemajetkovú ujmu podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona.

14. Žalovaný listom zo dňa 09.12.2013 oznámil žalobkyni, že jej žiadosť bola predbežne prerokovaná v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom žiadosti nebolo vyhovené.

15. Podľa čl. 46 ods. Ústavy Slovenskej republiky <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb. %2523%25C8l.46'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 504/2013 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi, t.j. zákonom č. 58/1969 Zb.

17. Podľa § 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.

18. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 504/2013 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

19. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

20. Podľa ods. 2 cit. zák. ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

21. Podľa § 9 zák. č. 58/1969 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='58/1969 Zb.%25239'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni.

22. Podľa § 10 zák. č. 58/1969 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='58/1969 Zb.%252310'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

23. Podľa § 22 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

24. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

25. Žalobkyňa v rámci svojich podaní označila viaceré úradné rozhodnutia, ktoré mu mali spôsobiť škodu, ale len rozhodnutie o vznesení obvinenia voči žalobkyni nadobudlo právoplatnosť (resp. sťažnosť nemala odkladný účinok), teda len na základe tohto rozhodnutia bolo možné domáhať sa svojich nárokov, s odkazom na § 4 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb, resp. § 6 ods. 1 zák. č. 504/2013 Z.z.. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť v roku 2010, tak nárok žalobu je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., s odkazom na § 27 ods. 2 zákona č. 504/2013 Z.z..

26. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania, súd sa v prvom rade zaoberal touto námietkou. Žalobkyni bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia dňa 06.11.2000, teda od tohto dňa začala plynúť 10-ročná objektívna lehota v zmysle § 22 zákona č. 58/1969 Zb. a uplynula dňa 06.11.2010. Keďže žaloba bola podaná až dňa 03.03.2014, žaloba bola podaná oneskorene, po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty. Pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi nie je vo všeobecnosti vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva strany v civilnom sporovom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. V danom prípade podľa súdu boli preukázané také dôvody a okolnosti, pre ktoré možno považovať vznesenie námietky premlčania žalovaným pri uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa nezavinila márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., keďže táto uplynula skôr, než bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená, pričom oslobodenie spod obžaloby bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody. V tomto prípade došlo k

situácii, keď pre neúspech žalobkyne s uplatnením nároku na náhradu škody stačilo, aby trestné stíhanie žalobkyne trvalo dlhšie než je objektívna desaťročná premlčacia doba. Vychádzajúc z uvedeného by priznanie účinkov premlčania za daných okolností bolo voči žalobkyni neprimerane tvrdým postihom. Sú tak splnené podmienky na to, aby výnimočne neboli priznané vznesenej námietke premlčania právne účinky v súlade s právom. Súd preto dospel k záveru, že v danej veci vznesenie námietky premlčania žalovaným možno považovať pri márnom uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v prípade oslobodenia žalobkyne spod obžaloby po uplynutí uvedenej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017, v ktorom ústavný súd riešil obdobnú právnu otázku.

27. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu lehotu subjektívna lehota na podklade § 22 zákona č. 58/1969 Zb. začala plynúť dňa 10.05.2012, kedy bolo žalobkyni oznámené, že je definitívne oslobodená spod obžaloby, pričom toto rozhodnutie v tento deň aj nadobudlo právoplatnosť. Z pohľadu výkladu citovaného zákona treba brať na zreteľ, kedy sa žalobkyňa o tejto skutočnosti dozvedel, či to už bolo oznámením rozhodnutia alebo jeho doručením. Ide o rovnocenné možnosti, ktoré pre účely začatia plynutia subjektívnej lehoty majú rovnaké účinky. Ak teda žalobkyni bolo oznámené dňa 10.05.2012, že voči nej de facto i de iure nemalo byť vznesené obvinenie, tak subjektívna lehota, za použitia § 22 ods. 3 cit. zákona, s pripočítaním 6-mesačnej lehoty v zmysle § 22 ods. 3 cit. zákona uplynula dňa 10.11.2015. Keďže žalobkyňa podala žalobu už dňa 03.03.2014, v trojročnej premlčacej lehote, jej nárok z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty nebol premlčaný. V zmysle uvedeného nárok uplatnený žalobkyňou nie je premlčaný. pričom súd nemal preukázať, že by jej nárok na náhradu škody bol alebo jej časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

28. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. Podľa ustálenej súdnej praxe, zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby majú rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, keďže predpoklad o spáchaní trestného činu, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nebol potvrdený. Preto ten, voči ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, resp. bol oslobodený spod obžaloby, ak spĺňa ďalšie zákonné predpoklady, má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia.

29. Pojem škody zákon č. 58/1969 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='58/1969 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> bližšie nedefinuje a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.%2523442'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a/ nastala v majetkovej sfére poškodeného, b/ je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c/ je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného.

30. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.%2523442'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené). Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti.

31. Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím a škodou zákon č. 58/1969 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='58/1969 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti

nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

32. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='58/1969 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='58/1969 Zb.%25231-4'&ucin-k-dni='30.12.9999'> právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991 <aspi://module='JUD'&link='JUD3567SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='58/1969 Zb.%25231-4'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonmi, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby.

33. Žalobkyňa v konaní preukázala, že v súvislosti s trestným stíhaním jej vznikli trovy obhajoby, ktoré právnomu zástupcovi v trestnom konaní uhradila. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že návrh žalobkyne je čiastočne dôvodný. Súd sa v prvom rade zaoberal nárokom žalobkyne na náhradu škody, predstavujúcu zaplatené trovy právneho zastúpenia svojmu obhajcovi v trestnom konaní. Základ tohto nároku žalobcu súd považuje za daný a teda, čo do základu oprávnený. Už Ústava SR zaručuje právo obvineného zastupovať sa pred orgánmi činnými v trestnom konaní samému alebo prostredníctvom obhajcu. Žalobkyňa si v trestnom konaní zvolila obhajcu napriek tomu, že nešlo o prípad nutnej obhajoby, mala na to právo a vynaložila finančné prostriedky ako fyzická osoba, za účelom odstrániť nežiaduce právne následky rozhodnutia o začatí trestného stíhania. Pokiaľ by nebolo začaté trestné stíhanie, ani by neprebiehalo, finančné prostriedky na obhajcu by nebolo potrebné vynaložiť. Žalobkyňa teda preukázala vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní o začatí trestného stíhania.

34. Súd preskúmal dôkazy žalobkyne predložené v súvislosti s preukazovaním výšky škody. V prvom rade súd konštatuje, že žalobkyňa dostatočným spôsobom preukázala a to príjmovými dokladmi a výpisom z účtu, že skutočne uhradila v 2 častiach odmenu za právne služby v celkovej výške 1.237,74 Eur tak, ako vyúčtované faktúrami 0702010 zo dňa 16.09.2010 a č. 2013010 zo dňa 15.01.2013. Trovy právneho zastúpenia vyčíslila nasledovne: dňa 20.11.2000 - Prevzatie a príprava 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 22.11.2000 - Doplnenie sťažnosti obvinenej 400,- Sk, režijný paušál, 100,- Sk, 23.11.2000 - časť na výsluchu Skúpa 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 23.11.2000 - Účasť na výsluchu S. 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 23.11.2000 - Účasť na výsluchu N. 400,- Sk, od 13:00 do 15:00 h. 400,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 29.11.2000 - Účasť na výsluchu Z. (400-20%) 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 26.01.2001 - Účasť na výsluchu Y. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 29.01.2001 - Účasť na výsluchu N. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 31.01.2001 - Účasť na výsluchu Y. 320,- Sk, od 13:00 do 15:00h. 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 31.01.2001 - Účasť na výsluchu GV.20,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 27.02.2001 - Účasť na oboznamovaní 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 11.12.2001 - Preštudovanie vyšetrovacieho spisu 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, 21.02.2002 - Odpor proti trestnému rozkazu 320,- Sk, režijný paušál 100,- Sk, s tým, že od 01.07.2003 platca DPH, dňa 16.09.2005 - Hlavné pojednávanie 1.001,- Sk, od 12:30 do 15.45 hod. 1.001,- Sk, režijný paušál 150,- Sk, 31.01.2006 - Hlavné pojednávanie 1.092,- Sk, od 08:00 hod. do 10:20 hod. 1.092,- Sk, od 10:30 do 13:05 hod. 1.092,- Sk, režijný paušál 164,- Sk, 19.05.2006 - Hlavné pojednávanie 1.092,- Sk, režijný paušál 164,-

Sk, 26.01.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, od 11:30 - 13:30 hod. 1.188,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 23.03.2007 - Hlavné pojednávanie - 1-ina 297,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 06.09.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, od 08:30-09:45 hod. a od 10:00 - 11:20 hod. 1.188, Sk, režijný paušál 178,- Sk, 15.11.2007 - Hlavné pojednávanie 1.188,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 19.11.2007 - Hlavné pojednávanie - 1-ica 594,- Sk, režijný paušál 178,- Sk, 31.12.2008 - Úkony právnej služby spolu: 18.754,- Sk = 622,51 Eur, režijný paušál spolu: 2.832,- Sk = 94,00 Eur s tým, že od 01.06.2009 DPH aj z režijného paušálu, dňa 14.05.2010 - Odôvodnenie odvolania 48,09 Eur, režijný paušál 7,21 Eur, 20.05.2010 - Verejné zasadnutie o odvolaní 48,09 Eur, režijný paušál 7,21 Eur, 12.04.2011 - Hlavné pojednávanie 30,88 Eur, od 09:30 do 13:18 hod. 30,88 Eur, režijný paušál 7,41 Eur, 10.05.2011 - Hlavné pojednávanie 30,88 Eur, režijný paušál 7,41 Eur, 10.05.2002 - Verejné zasadnutie o odvolaní 31,79 Eur, režijný paušál 7,63,- Eur. Úkony právnej služby spolu : 843,12 Eur, režijný paušál spolu: 130,87 Eur, 20% DPH z úkonov od 01.07.2003 137,57 Eur, 20% DPH z režijného paušálu od 01.06.2009 7,37 Eur, náhrada cestovných výdavkov = 1/3-ina zo 185,56 Eur 61,85 Eur, náhrada za stratu času = 1/3-ina zo 170,88 Eur 56,96 Eur, 1/3-ina z dôvodu obhajoby 3 osôb SPOLU: 1.237,74 Eur.

35. Súd preskúmal nahliadnutím do trestného spisu, či skutočne tieto úkony vykonané boli a či boli účelné na vykonanie obhajoby so všetkou odbornou starostlivosťou. Odmena advokáta v trestnom konaní bola vypočítaná podľa vyhl. MS SR č. 240/1990 Zb., vyhl. č. 163/2002 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='163/2002 Z.z.%252315'&ucin-k-dni='30.12.9999'> účinnej od 01.04.2002 a vyhl. č.655/2004 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='655/2004 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> účinnej od 01.01.2005. Žalovaný vyčíslenie a výpočet trov obhajoby nespochybnil, nerozporoval ani nenamietal, s výnimkou výpočtovej chyby (20 % DPH) a námietkou o nepreukázaní, že právny zástupca žalobkyne je od 01.07.2003 platca DPH. Osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty, potvrdenie od Daňového úradu Trenčín, že právny zástupca je platiteľom dane od 01.07.2003 sa nachádza v spise na čl. 31. Súd sa stotožnil s námietkou o nesprávnom výpočte 20 % DPH z úkonov od 01.07.2003, keď základ sumy pre výpočet DPH mala byť suma 667,86 Eur za úkony právnej služby realizované právnym zástupcom žalobkyne po 01.07.2003 (ako rozdiel medzi celkovou sumou za všetky úkony právnej služby 843,12 Eur a sumy 175,26 Eur ako sumy vyúčtovanej za úkony právnej služby realizované právnym zástupcom žalobkyne do 01.07.2003) a výsledok je správne vo výške vo výške 133,57 Eur a nie ako uplatňuje žalobkyňa 137,57 Eur. Na základe uvedeného súd priznal žalobkyni titulom náhrady škody sumu 1.233,74 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

36. Druhým nárokom žalobcu bola náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 75.000,- Eur, ktorú si uplatnila podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003 Z.z.%252317'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Nárok žalobkyne je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., s odkazom na § 27 ods. 2 zákona č. 504/2013 Z.z. Zákon č. 58/1969 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='58/1969 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> nepozná ustanovenie o náhrade nemajetkovej ujmy, právo na jej náhradu zaviedol až zákon č. 514/2003 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='514/2003 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> vo svojom § 17, ktorý však nadobudol účinnosť až 01.07.2004 a na tento prípad sa nevzťahuje. Uplatnený nárok žalobkyni nie je možné priznať ani z dôvodov, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd hovorí o práve na odškodnenie pre každého, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami článku 5. Žalobkyňa nebola zadržaná, ani zatknutá, nebola stíhaná väzobne a preto nie je možná bez ďalšieho predpisu aplikácia Dohovoru na tento prípad, v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na uvedené súd žalobu žalobkyne, týkajúcu sa náhrady nemajetkovej ujmy zamietol.

41 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP, nakoľko každá zo sporových strán bola úspešná len v časti uplatnených nárokov, žalobkyňa o zaplatenie náhrady skutočnej škody a žalovaný o zaplatenie nemajetkovej ujmy. Súd preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku m o ž n o podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne prostredníctvom tunajšieho súdu písomne, dvojmo.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP "odvolacie dôvody" (ods.1) odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(ods.2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(ods.3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP "Novoty v odvolacom konaní" - prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na exekúciu podľa osobitného predpisu.